

ser man vejen frem? Det manglede jeg fuldstændig svar på og også incitamentet til at gøre noget, selv om det danske samfund har en udgift, der er beregnet til ca. 20 mia. kr. Den udgift og de menneskelige lidelser, der ligger bagved, hvordan vil man tage det alvorligt ud over det, vi allerede har gjort, hvad vi i øvrigt har gjort på en lang række felter mod De Konservatives stemme? Hvad vil man gøre?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hr. Knud Erik Kirkegaard har fuldstændig ret i, at det ikke er første gang, jeg er blevet bragt i en situation, hvor jeg må sige, at noget er komplet uforståeligt; men det er jo heller ikke første gang, jeg er i samme lokale som en fra De Konservative.

Så vil jeg egentlig godt sige, at jeg synes, det er helt urimeligt, at den konservative ordfører antyder, at man ude på landets virksomheder som en konsekvens af forslaget her vil begynde at forringe arbejdsmiljøet. Jeg tror faktisk, at folk vil betragte det som en rimelig stor fornærmelse af den indsats, som de faktisk bedriver i dag, og den indsats, som de forhåbentlig vil gøre endnu bedre fremover.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen hr. Anders Samuelsen har stadig væk ikke forstået problemstillingen. Det, der er sket, og det, der er gjort, vil man da naturligvis holde fast ved; men lysten, energien til at tage fat på nye initiativer vil blive mindre, og derfor kan det meget vel vise sig – jeg håber ikke, det bliver tilfældet – at den samlede effekt af forslaget bliver negativ.

Til hr. Ole Sohn: Ja, man skal da forsøge at leve op til de aftaler, der er indgået, men de er altså ikke med i det konkrete lovforslag, og hvorfor er de egentlig ikke det? Det er naturligvis, fordi det, man har aftalt, er særdeles problematisk. Kvalificeret er det næppe, men det er i hvert fald problematisk og indviklet og kompliseret. Det tror jeg godt arbejdsministeren vil bekræfte, for ellers havde han selvfølgelig haft det med i sit lovforslag. Men nu står det hen i det uvisse, hvornår det bliver gennemført og i hvilken form.

Og hvad vil vi så gøre ved arbejdsmiljøet? Det er selvfølgelig det store, generelle spørgsmål, som det er utrolig svært at svare på i en kort bemærkning, men jeg vil gerne sige, at den ind-

sats, der har været øvet indtil nu, har selvfølgelig ikke været forgæves; men den har slet ikke været tilstrækkelig. Hvis vi virkelig skal komme videre, er det et spørgsmål om at have viden og et spørgsmål om at få den viden formidlet til de relevante personer. Det er også et spørgsmål om i et samarbejde på virksomhederne at få skabt et fælles værdigrundlag, så ledelse og medarbejdere i fællesskab går ind i sagen ud fra det synspunkt, at nu er det sejt at gøre noget for arbejdsmiljøet.

Det kan være svært helt konkret at sige, hvad der skal gøres for at opnå det; men som vi drøftede det på en god konference i Landstingssalen forleden, kunne det jo godt ske, at vi skulle til at tænke fuldstændig nyt og måske havde behov for at tage nogle personer ind i debatten om arbejdsmiljøet, som vi ikke sædvanligvis bruger som eksperter på området, for at komme videre. Der er nemlig et stort behov for at komme videre af hensyn til samfundet, af hensyn til virksomhederne og selvfølgelig ikke mindst af hensyn til medarbejderne.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg synes, det var interessant, at hr. Knud Erik Kirkegaard nævnte EGA-handlingsplanen, for det var jo en handlingsplan, som vi alle sammen så meget hen til skulle føre til nogle resultater.

Jeg synes, det meget væsentlige problem i lige præcis den form for arbejdsmiljøarbejde er, at de konkrete resultater udebliver. Resultatet af ensidigt, gentaget arbejde i form af nedslidning og sygefravær og alle den slags ting er fortsat stigende. Der er jo ikke sket nogen forbedringer, og derfor synes jeg, det var en meget flot bemærkning, at det her ville skræmme især de virksomheder – og det er vel de fleste, sagde den gamle ræv på arbejdsmiljøområdet – som har et ordentligt arbejdsmiljø og gør noget for det.

Vi har altså stadig mindst 50.000 arbejdsulykker om året, og vi har nedslidningsskaderne foruden den meget store gruppe arbejdsskader og nedslidningsskader, som ikke er registreret, fordi de ikke er anerkendt. Vi ved, at kun ca. halvdelen af dem bliver anmeldt, og vi ved, at hospitalsvæsenet i øjeblikket bruger omkring 25 mia. kr. – omkring 25 mia. kr. – på reparation af arbejdsskader. Så er det da indlysende, at man er nødt til at gøre nogle temmelig dramatiske ting, og så er handlingsplaner uden resultater ikke nok.